

Pikčiausias mūsų priešas esame mes patys.

PATARLĖ

Prologas

... prieš penkerius metus

Martenas S. Sneideris stovėjo ant uolos ir žvelgė į jūrą. Į uolas atsitrenkiančių bangų purslai skriejo taip aukštai, kad ant vėdo tyško sūri vandens dulksna. Ryto saulė vis dar slėpėsi už rūko skraistės, nors vėjas jau bandė praplėsti pirmąsias pilkos uždangos skyles.

Virš Sneiderio galvos klykė žuvėdros. Kažkas jas išgąsdino. Vyras žiūrėjo į mažą uostą su Ostheverzando geležinkelio stotimi. Kaip tik tuo metu siauru uolėtu keliuku, kurį jis prieš valandą įveikė pėsčiomis, atvažiavo automobilis. Furgonas suimtiesiems pervežti. Juo vyko trys kaliniai, bet Sneiderį domino tik vienas.

Vyras numetė ant uolų cigaretės nuorūką. Kelias sekundes kvėpėjo marihuana, vėliau ore tvyrojo tik jūrų dumblių, žuvėdrų išmatų ir kriauklių kvapas, kurias, prilipusias prie uolos, skalavo putojančios jūros bangos.

Sneideris atsitraukė nuo uolų ir pasislėpė gretimo aukšto namo šešėlyje. Po akimirkos furgonas privažiavo ir gurgždančiomis padangomis sustojo ant žvyruoto kelio priešais vartus.

Iš pastato išėjo du uniformuoti pareigūnai. Be šautuvų, tačiau ginkluoti elektrošoko prietaisais, dujiniais purškalais ir lazdomis. Iš veidų Sneideris suprato, kad prireikus jie nedvejodami be gailėsčio sumuštų kalinius. Čia nesisukiojo jokie turistai, viską filmuojantys mobiliaisiais telefonais.

Atsidarė furgono durelės, išlipo du uniformuoti vyrai, o įkandin jų — trys kaliniai pilkais kombinezonais. Ant kojų — grandinės, dviejų rankos priekyje surakintos antrankiais. Trečiajam taip pat uždėti antrankiai, tik už nugaros. Sneideris atvyko būtent dėl pastarojo ir norėjo įsitikinti, kad vyras bus visam laikui uždarytas

už šių specialios įstaigos sienų — griežtojo režimo kalėjime, skirtame psichikos negalią turintiems nusikaltėliams.

Sneideris žengė į priekį ir, atsisukęs į pareigūną, parodė į Pitą van Loną:

— Reikėtų stipriau suveržti antrankius ir patikrinti burną.

— Jau patikrinome. Ne naujokai esame...

— Aš taip pat ne naujokas! — pertraukė Sneideris pareigūną. — Apžiūrėkite krūminius dantis!

Jis ir anksčiau buvo aptikęs neįtikėtinų kalinių slėptuvių.

— Gera, — atsiduso vyras.

Pareigūnai apsikeitė dokumentais, tada nuvedė kalinius prie vartų, kur juos pasitiko kalėjimo darbuotojai.

— Kalbėsite tik tada, kai paklausime. Ir judėsite tik tuomet, kai bus įsakyta. Supratote? — suburbėjo vienas iš pareigūnų. — O dabar judinkitės!

Nė vienas iš trijų kalinių nelinktelėjo galvos, bet du vykdė nurodymus. Vienas tebestovėjo. Pitas van Lonas.

Eik vidun! — pamanė Sneideris, bet Pitas vis dar nejudėjo. Stovėjo, ir tiek. Pasukęs veidą žvilgtelėjo į vandenį ir giliai įkvėpė, tarsi norėdamas dar kartą pasimėgauti sūriu jūros oru. Tą akimirką migla galutinai prasisklaidė ir jūra sublizgo nutvieksa saulės spindulių. Van Lonas lėtai pasuko galvą ir pažvelgė į Sneiderį. Vėjo gūsis sušiaušė šviesius plaukus, nužėrė sruogas ant vyro kaktos. Jis nyderlandų kalba ištarė sakinį, kurį vėjas nuskraidino Sneideriui.

— Užsičiaupk! — subaubė vienas iš sargybinių.

Van Loną sugriebė už rankų ir pastūmė pirmyn. Jis dar kartą atsigręžė į Sneiderį ir vos pastebimai kažką sušnabzdėjo. Vėl nyderlandų kalba. Tik iš jo lūpų Sneideris suprato, kas buvo pasakyta. Po akimirkos Pitas van Lonas pranyko už vartų.

Kai furgonu atvykę pareigūnai įžengė į kalėjimo teritoriją ir užsivėrė vartai, iš automobilio išlipo vairuotojas ir pramankštinęs kojas priėjo prie Sneiderio.

— Ar *jūs* Martenas Sneideris?

— Martenas S. Sneideris, — pataisė jis ir prisidėgė dar vieną cigaretę.

Vairuotojas įkišo ranką striukės kišenėn, išsitraukė siaurą voką ir ištiesė jį Sneideriui.

— Vienas iš kalinių prašė jums perduoti.

Visiškai baltas vokas buvo tvarkingai užklijuotas. Nei siuntėjo, nei gavėjo.

— Kuris? — žinodamas atsakymą, paklausė Sneideris.

— Aukštas nyderlandietis plačiais pečiais.

— Ačiū.

— Kaip jis sužinojo, kad čia būsite?

— Jis nežinojo.

Net neatplėšęs voko, Sneideris jį įsikišo į vidinę švarko kišenę.

— Ar neskaitysite?

— Gali būti, kad niekada jo neatversiu, — atsakė Sneideris. — Ar grįšite atgal? Uoste manęs laukia laivas.

Vyras linktelėjo galvą.

— Man liepė jus pasiimti. Bet automobilyje rūkyti draudžiama. Sneideris žvilgtelėjo į rūkstančią suktinę.

— Tai, ką rūkau, visur draudžiama.

— Taip ir maniau, — kilstelėjo antakius vairuotojas. — Ką tas vyras jums pasakė?

Sneideris lėtai pro šnerves išpūtė dūmus ir užsimerkė.

— Tarp mūsų dar niekas nebaigta, — išvertė jis iš nyderlandų kalbos. — Visa kita — nesvarbu.

Sneideris išmetė cigaretę ir įsėdo į furgoną.

I

BERNAS... šiandien

Švino spalvos Arės upės vandenys tingiai tekėjo per miestą, vingiuodami aplink didžiulius senų akmeninių tiltų atramas. Vos tik saulei pakilus virš miškais apaugusio piliakalnio, upė nusidažydavo turkio spalva.

Rudolfas Horovicas dievino šį vaizdą. Susisupęs į antklodę jis sėdėjo prie atviro buto lango ir žvelgė į kalną. Iki šiol ruduo buvo gana šiltas. Bet taip tęsis neilgai. Per žinias pranešė apie artėjantį šaltąjį oro frontą. Tada vėl ims skaudėti senus kaulus. Jis kilstelėjo mežtos liemenės apykaklę ir pasilenkė arčiau lango. Horovicas mėgo gaivų ryto kvapą. Anksčiau jis kasdien, prieš išgerdamas puodelį kakavos, išeidavo pabėgioti, bet prieš penkerius metus liovėsi. Dabar rytus leisdavo kitaip.

Vyras įkišo ranką į popierinį maišelį, ištraukė duonos trupinių ir juos pabėrė balandžiams, kurie burkuodami striksėjo ant žemiau gyvenančio kaimyno balkono turėklų. Už tokius darbelius kaimynas nekenė Horovico, bet ši neapykanta jį džiugino. Vyrai, mušusiam žmoną, balandžio išmatos balkone buvo mažiausia, ko jis nusipelnė.

Suskambėjo Rudolfo telefonas. Jis sekundę pažvelgė į ekraną, tačiau neatsiliepė. Žinojo, kas skambina. Jeigu tai Bergeris, vadinasi, nieko gera nelauk. Tik išbėręs dar vieną saują trupinių, jis paspaudė mygtuką.

— Horovicas, — sumurmėjo.

— Labas rytas, — pasisveikino Bergeris. — Spėju, kad esi labai užsiėmęs.

— Kaip visada.

Horovicas pro langą išbėrė iš maišelio paskutinius trupinius. Vienas smalsus balandis netgi užšoko ant palangės. Rudolfas jį nubaidė. *Apačioje gali šikti, kiek tik nori. Bet tik ne čia.*

— Gal galėtum atvykti prie Untertorbrükeno tilto? — paklausė Bergeris.

— Aš jau nebedirbu.

— Žinau, bet... Mums tavęs reikia.

— Ilgai užtruks, kol atvažiuosiu.

— Automobilis jau vyksta pas tave. Patogus didelis vienatūris. Tave paims buvę kolegos.

— Tikriausiai labai skubate.

— Kai pamatysi, suprasi kodėl. Iki pasimatymo, — atsisveikino Bergeris.

Rudolfas Horovicas uždarė langą. Tada neįgaliojo vežimėliu įvažiavo į svetainę ir iš seno apdulkėjusio lagamino išsitraukė fotoaparata ir diktofoną.

Seniausias Berne Untertorbrükeno tiltas buvo pastatytas XV amžiuje. Jį sudarė trys masyvios arkos, kertančios Arės upę ir jungiančios siaurą miesto centro teritoriją su kitu krantu.

Šalia tilto ugniagesiai buvo surentę dviejų metrų aukščio platformą, jos stulpai rėmėsi į upę. Eismas tiltu uždarytas, automobiliai nukreipti kitu keliu. Teritorija palei upę taip pat užtvirta, kad smalsuoliai netrukdytų dirbti kriminalinei policijai. Bet kai ko nepavyko išvengti: žmonės spoksojo pro langus ar stoviniavo ant stogų terasų ir pro žiūronus stebėjo tiltą bei šalia įrengtą konstrukciją. Pirmieji vaizdo įrašai jau tikriausiai pasirodė internete.

Pro stumdomas policijos automobilio dureles Horovicas neįgaliojo vežimėliu nusileido rampa žemyn. Jį iškart pasveikino Bergeris, dėvintis kostiumą ir juodą dygsniuotą palatą, ryšintis kaklaraištį. Nuo pastarojo karto, kai juodu buvo susitikę, Bergerio smilkiniai dar labiau pražilo.

— Taip prabangiai? — paklausė Horovicas, kuris neturėjo laiko persirengti, todėl vilkėjo megztą liemenę ir rudas flanelines kelnes.

Bergeris nekreipė dėmesio į pastabą.

— Labas rytas, Rudolfai, — ištarė jis.

— O Dieve, kaip tu pasenai, — sumurmėjo Horovicas.

Akivaizdu, Bergeris susilaikė ko nors neleptelėjęs.

— Taip, ir aš džiaugiuosi tave matydamas.

Iš tiesų, jis, kaip Berno kantono prokuroras, galėjo kalbėti ką panorėjęs ir neprivalėjo niekam atsiskaitinėti. Bet, regis, bėgant metams tapo ramesnis.

Užuot įsivėlęs su Horovicu į žodžių dvikovą, Bergeris mostelėjo ranka į šalia stovintį jauną, maždaug trisdešimties metų, pareigūną, kuris, matyt, buvo atsakingas už tyrimą.

— Tai komisariato viršininkas Riutis iš Federalinio policijos biuro.

Rudolfas prisimerkė. *Federalinis policijos biuras?*

— O kaip Berno kantono kriminalistai?

Bergeris papurtė galvą.

— Ne jų kompetencija. Tyrimą iš karto perdaviau Federaliniam policijos biurui.

Horovicas linktelėjo. Federalinio biuro kriminalistai tiesiogiai tyrimą atlikdavo tik tuomet, kai padėtis būdavo itin bloga arba spausdavo laikas, o prokuratūra norėdavo išvengti biurokratinių formalumų. Strazdanotas raudonplaukis jaunuolis atlėpusiomis ausimis mūvėjo laisvalaikio džinsus ir vilkėjo striukę nuo vėjo. Jis ištiesė Horovicui ranką, bet šis neatsakė tuo pačiu.

— Malonu susipažinti. Džiaugiuosi, kad radote laiko...

— Pasakyk berniukui, kad nelįstų man į užpakalį.

Bergeris žvilgtelėjo į jaunąjį kolegą ir vos pastebimai papurtė galvą.

— Jam nepatinka, kai kas nors ištiesia ranką.

— Matau, — tarė Riutis patraukdamas ranką.

Bergeris vėl atsisuko į Horovicą.

— Net ir išėjęs į pensiją esi geriausias profiliavimo specialistas ir išmanai visų serijinių žudikų psichologiją. Štai kodėl norėčiau paprašyti truputį...

— Ar tikrai kalbame apie serijinį žudiką?

Bergeris žvilgtelėjo į tiltą.

— Atrodo, kad taip. Esu matęs daug dalykų, bet tokių kaip čia — niekada. Kol buvo įrenginėjama platforma, su Federalinio biuro žmonėmis kalbėjomės apie nusikaltimo vietą ir iš valties apžiūrėjome kiekvieną kampelį. Bet nieko neišsiaiškinome.

Rudolfas klausiamai į jį pažiūrėjo.

— Ko neišsiaiškinote?

— Ko siekė žudikas? Kodėl čia? Kodėl tokiu būdu? Kodėl šiandien? Ir kodėl būtent... ši auka?

— Pasižiūrėkime, — pasiūlė Horovicas.

Bergeris sugrūdo rankas į palto kišenės ir pažvelgė į automobilį kitoje kelio pusėje.

— Kriminalistai jau pradėjo dirbti, — paaiškino jis. — Mielai palydėčiau iki nusikaltimo vietos, bet turiu skubėti į spaudos konferenciją.

— Dėl nusikaltimo?

— Taip. Riutis tau viską parodys. Esu tikras, kad sutarsite.

— O taip, — sumurmėjo Rudolfas. — Ar galiu elgtis kaip tinkamas?

— Žinoma. Turiu eiti, — ištarė Bergeris ir trumpai spustelėjo Horovicui petį. — Ačiū.

Tada raminausiai pažvelgė į Riutį ir nuskubėjo tolyn.

Rudolfas Horovicas stebėjo automobilio link skubantį Bergerį, kuris vos už kelių metrų mikliai išsitraukė mobilųjį.

— Visą laiką įsitempęs, — atsiduso Horovicas. — Norite sužinoti, ar pasiilgau šio darbo? Ne, nė minutėlę.

Jis nekantraudamas pažiūrėjo į Riutį.

— Ir?

— Gal jus nuvežti?

— Ne, po velnių. Norėčiau puodelio karštos kakavos su tiek daug pieno ir medaus, kad stovėtų šaukštas. Galvojant man reikia cukraus.

— Buvau su jumis malonus tik todėl, kad esate legenda ir geras prokuroro Bergerio draugas. Bet nesu jūsų...

— Su daug pieno ir medaus, — pakartojo Rudolfas.

Riutis giliai atsiduso.

— Nežinau, iš kur... Turiu omeny...

Horovicas apsidairė. Kavinės dar nedirbo.

— Pamirškite, — suurzgė. — Eime.

Jis apsuko vežimėlį, keliais staigiais judesiais jį nukreipė rampos link ir priekiniais ratais svyruodamas užvažiavo ant platformos. Po tiltu buvo prišvartuotas policijos kateris, kurio gale uniformuoti pareigūnai kaip tik statė prožektoriaus trikojį.

Po dar vieno galingo stumtelėjimo Horovico vežimėlis visais keturiais ratais atsidūrė ant pastolių, vedančių link pirmosios arkos. Nuo tada, kai prieš penkerius metus paliko tarnybą ir atsisėdo į neįgaliojo vežimėlį, jo raumeningos kojos pavirto plonais šakaliukais. Rudolfas nuo pat pradžių sąmoningai atsisakė elektrinio variklio, už kurį būtų sumokėjęs Federalinis policijos biuras. Bet Horovicas nenorėjo priklausyti nuo akumuliatoriaus ar būti paralyžiuotas po trumpo jungimo. Jis pats norėjo būti savo likimo kalvis. Per trumpą laiką rankos sustiprėjo, o ant delnų susidarė šiurkščios nuospaudos. Taigi, galima sakyti, kad jis buvo geresnės fizinės būklės nei bet kuris kitas septyniasdešimtmetis. Bent jau aukščiau juosmens.

Horovicas nuriedėjo iki pirmosios stambių akmenų arkos ir sustabdė vežimėlį. Tvyrojo pridvisusio vandens kvapas. Po tiltu ant sijų tupėjo kelios varnos, kitos sukinėjosi aplink. Geležine platforma Rudolfas nuvažiavo į tilto metamą šešėlį. Akimaju atvėso, bet tikrąjį šaltį vyras pajuto pamatęs lavoną. Nuo jo sklido visiškai kitoks šaltis, net užgulė gerklę.

Nusikaltimo vietoje jau dirbo kriminalinės policijos fotografas, teismo medicinos ekspertas ir du kriminalistai baltais combinezonais. Akimirką Harovicą apakino prožektoriaus šviesa. Vienas iš vyrų ką tik išvyniojo elektros laidus. Šurmulyks kaip geležinkelio stotyje.

— Žinote, ką galvoju... — prabilo Riutis.

— Kiek laiko dirbate kriminalinėje policijoje? — neatitraukdamas akių nuo palaikų, jį pertraukė Rudolfas.

— Trejus metus ir jau vienus — žmogžudysčių skyriuje.

— Galėsite pagalvoti, kai būsite pradirbęs dvidešimt metų, — vėl nukirto Horovicas.

Tą akimirką šis pernelyg uolus vaikinukas jam buvo reikalingas kaip spuogas ant užpakalio.

Tarsi užburtas Rudolfas Horovicas žvelgė į negyvos moters nugarą. *Kaip žudikas ją čia atitempė? Kodėl būtent į šią vietą?*

Pro pat Horovico viršugalvį praskrido varna. Vos neužkliudė. Jam patiko balandžiai, bet varnų nekenė. Jos buvo kaip grifai. Matyt, kūnas čia kybojo nuo ankstauro ryto, nes plėšrūnai jau buvo aplaupę kai kurias jo vietas.

Rudolfo nuomone, nuoga moteris buvo maždaug penkiasdešimtis. Ji kabojo ant savo ilgos kasos, pritvirtintos prie tilto atbraiłos. Viena varna praskrido pro pat lavono petį. Moteris pajudėjo ir lėtai atsisuko priekiu į Horovicą. Palaikai buvo be akių, veidas suglebęs... Tas veidas! *Po velnių!* Jis pažino moterį. Dabar suprato, kodėl kriminalinė policija taip skubiai sušaukė spaudos konferenciją.

— Šūdas... — išsprūdo jam.

— Norėčiau... — prabilo Riutis.

— Ne dabar!

Horovicas privažiavo arčiau. Kas ten ant mirusiosios pilvo?

— Ar turite prožektorių?

— Taip.

— Duokite man!

Vyras ištiesė ranką, neatitraukdamas žvilgsnio nuo moters palaikų. Riutis padavė prožektorių, ir Horovicas nukreipė šviesos pluoštą į lavono pilvą.

— Šūdas, — sušnabždėjo jis dar kartą.

Nuo siaubingo *dėja vu* per nugarą perbėgo šiurpas, kurį pajuto net kojų pirštų galiukais.

— Pasakykite savo vyrams, kad tuoj pat nutrauktų darbą, — įsakė Rudolfas Horovicas.

Riutis išpūtė akis.

— Ir ką jie turėtų daryti?

— O Dieve! — atsiduso Horovicas ir pririedėjo prie platformos turėklų. — Ei, jūs! Viską meskite, stokitės ir dinkite iš čia.

— Ką? — sušuko vienas vyras.

— Ar jūs kurčias? — suriko Rudolfas. — Klausykite visi!

Vyras suplojo delnais.

— Nuo šiol galite liesti tik tai, ką atsinešėte. Susidėkite stovus, lempas, laidų rites ir viską palikite taip, kaip radote. Tada apleiskite nusikaltimo vietą. Supratote?

— Klausykite, — ištara vienas iš vyrų. — Esu teismo medicinos ekspertas ir atsakingas, kad palaikai...

— Man nusišvilpt, kas jūs esate. Net jei būtumėte Šveicarijos prezidentas. Susirinkite žaislus ir dinkite.

Vyrai nejudėdami spoksojo į Horovicą.

— O jūs kas toks?

— Žmogus, kuris ištirs bylą. Jei netinka, pasiskųskite prokurorui. O dabar nešdinkitės.

Horovicas vežimėlyje pasilenkė į priekį.

— Ir vandens policija, — užbaubė žiūrėdamas žemyn. — Nedelsiant!

Tada kreipėsi į Riutį:

— Tikiuosi, turite telefoną?

Riutis tik linktelėjo galvą. Matyt, jį nustebino senio išpuolis, todėl nedrįso prieštarauti.

— Bergeris sakė, kad esu geriausias, — purtydamas galvą kalbėjo Horovicas. — Grynas melas. Yra geresnis už mane.

Iš piniginės jis išsitraukė vizitinę kortelę, kurią visada nešiojosi su savimi.

— Užsakykite Berne pirmos klasės viešbučio kambarį. Pasi rūpinkite, kad kambaryje nebūtų augalų ir išjunkite dūmų detektorių. O tada paskambinkite šiuo telefono numeriu.

Paėmęs kortelę, Riutis žvilgtelėjo į adresą.

— Tai Vokietijos federalinis kriminalinių tyrimų biuras Vysbadene.

— Matau, mokate skaityti, — sarkastiškai nuskambėjo Horovico balsas. — Šis žmogus turi atvykti nedelsiant.

— Martenas Sneideris, — sumurmėjo Riutis.

— Martenas S. Sneideris, — patikslino Horovicas.

— O kodėl negali būti kambarinių augalų?

— Neva jie atima deguonį, reikalingą mąstymui.

— O kaip dėl dūmų detektoriaus?

— Geriau neklauskite. Mums reikia šio žmogaus. Ir kol jis atvyks, pasirūpinkite, kad niekas nevaikšiotų nusikaltimo vietoje ir nieko nelieštų.

— O jei jis negalės arba nenorės atvykti?

Horovicas žiūrėjo į negyvą moterį.

— Nusiųskite lavono pilvo nuotrauką. Tada jis tikrai atvyks!

Traukinys dardėjo bėgiais. Girdėjosi tik raminantis *da dam, da dam, da dam*. Pravažiuojant geležinkelio jungtis, lagaminas šoktelėdavo aukštin. Kelionė truks tik dešimties minučių — pusė kelio jau įveikta.

Hana sėdėjo prie lango ir dairėsi. Iš abiejų pusių matėsi jūra. Vandens paviršius lygus kaip veidrodis, tarsi nubrėžtas liniuote. Saulė vis dar slėpėsi už baltų debesų. Sakoma, kad šiaurėje visada debesuota, ypač ankstyvą rudenį.

Hana žvilgtelėjo į lokomotyvą. Traukinys važiavo užtvanka ir kaip tik pasuko šiek tiek į dešinę. Tiesą sakant, kelionė mažumą baugino, nes 1927 metais pastatyta užtvanka siauriausioje vietoje buvo tik dešimties metrų pločio. Statinys driekėsi penkis kilometrus ir jungė žemyną su Ostheverzando sala. Praėjus beveik šimtmečiui, į salą buvo galima patekti tik dviem būdais: traukiniu arba policijos laivu. Nors galbūt to ir buvo siekiama — ypatingo saugumo.

Tolumoje išniro uolėta sala. Mergina prisiglaudė veidu prie stiklo. Ostheverzandą sudarė tik stačios uolos ir žalios samanos. Apačioje, kur vanduo daužėsi į akmenis, uolos buvo tamsesnės, bet kylant aukščiau jos šviesėjo. Saulės šviesoje kai kurios atrodė beveik baltos. Tada pasirodė švyturys, prieplauka ir nedidelė geležinkelio stotis.

Hana atsistojo, nuo bagažo lentynos nukėlė lagaminą ir išėjo iš kupė. Traukinys nuvažiavo nuo pylimo ir atsidūrė salos geležinkelio stotyje.

— Gal jums padėti, jaunoji ponja? — paklausė konduktorius.

— Ačiū, nereikia.

Ji atidarė duris. Nuo vaikystės nebuvo mačiusi tokių senoviškų sulankstomų durų su ištraukiamais laipteliais. Atrodė, kad traukinys, kaip ir bėgiai, atkeliavo iš praėjusio amžiaus.

Nusileido į peroną ir per laukiamąją salę išėjo gatvėn. Štai kaip atrodo Flensburgo fiordas, ta siaura Baltijos jūros įlanka tarp Vokietijos ir Danijos. Horizonte net galėjo įžiūrėti Danijos pakrantes.

Virš nedidelės prieplaukos krantinių ir aplink raudonai ir baltai dryžuotą švyturį elegantiškai sukiojosi žuvėdros. Hana svarstė, ar jis naktį apšviečia jūrą ir, jei taip, ar šviesos spindžiai matysis per jos kambario langą. Šiaip nesimatė nė vieno laivo.

Žvilgtelėjo į laikrodį. Kelios minutės po aštuonių. Traukinys atvyko laiku. Tą akimirką gatvėje pasirodė automobilis, visu greičiu įveikė posūkį ir sustojo priešais geležinkelio stotį. Išlipo aukštas, lieknas vyras šviesiais, plačius pečius siekiančiais plaukais. Jis neužgesino variklio. Senas baltas „VW Beetle“ urzgė toliau. Vyro marškinų rankovės užraitytos, nykščiai užkišti už petnešų. Liniinės kelnės šiek tiek trumpokos, todėl iš po kelnų matėsi kojinės. Raudonai ir baltai dryžuotos, kaip ir švyturys.

Vyras styptelėjo ant pirštų galiukų.

— Ar jūs Hana Norland? — šūktelėjo.

Kaip įžvalgu. Juk ji — vienintelė moteris, atvažiavusi traukiniu.

— Taip.

— Sveika atvykusi į Alkatrasą*. Nuvešiu jus į butą.

Jis žengė prie Hanos, bet priėjęs moters lagamino net nepalietė. Tik ištarė:

— Ant galinės sėdynės yra vietos lagaminui. Tuoj grįšiu.

Netaręs nė žodžio, nužygiavo pro laukiamąją salę link traukinio.

Hana girdėjo, kaip jis kalbėjosi su konduktoriumi. Ji nuėjo prie automobilio ir, atlenkusi keleivio sėdynę, įkišo vidun lagaminą.

* Aliuzija į legendinį kalėjimą JAV, Kalifornijoje, Alkatraso saloje šalia San Fransisko. Čia ir toliau — vert. past.

Po akimirkos iš stoties sugrįžo vairuotojas. Ant peties nešėsi pašto siuntų maišą, kurį numetė prie lagamino ant galinės sėdynės.

— Traukinys jungia salą su žemynu ir važiuoja tik du kartus per dieną.

Jis nusišluostė delną į kelnes ir ištiesė jį Hanai.

— Esu Frenkas, ne Frankas, ir ne Frankis, o *Frenkas* su *e*. Frenkas Brunas, — nusišypsojo jis. — Taip pavadino mama. Tikriausiai norėjo man iškrėsti šunybę. Tada aš ją išprievartavau ir sutrupinau kaukolę. Bet nebijok. Tai nutiko seniai, buvau penkiolikmetis. Nuo to laiko pasikeičiau. Dabar man trisdešimt.

Hana išpūtusi akis žiūrėjo į vyrą. Neatrodė, kad jis juokautų? Tikriausiai jau spėjo atlikti bausmę nepilnamečių kolonijoje.

— O jūs? — paklausė jis.

— Man dvidešimt septyneri, — atsakė Hana.

— Ne, turiu omeny, ar ką nors nužudėte?

— Ne, nieko nežudžiau, aš esu... dėl kitos priežasties.

Ji žiūrėjo į Frenką. Na, nebloga pradžia.

Frenkas bakstelėjo į automobilio stogą.

— Salos plotas — du kvadratiniai kilometrai. Iš viso važinėja tik penki automobiliai. Vienas priklauso švyturio prižiūrėtojiui, kiti keturi — kalėjimui, — ištarė jis ir išsoko į automobilį. — Važiukime, direktorius nori su jumis susitikti.

Moteris įlipo į automobilį ir uždarė dureles. Frenkas pasilenkė ir įdėmiai į ją pažiūrėjo.

— Ar nieko nepamiršote?

Ji klausiamai pažvelgė į jį.

— Arbatpinigius?

Jis pažvelgė į moterį rimtu žvilgsniu.

— Ne, prisisegti! Direktorius labai rūpinasi saugumu. Ir taip pat neleidžia imti kyšių!

Frenkas Brunas perjungė pavarą, prie geležinkelio stoties apsuko ratą ir nuvažiavo kalnų keliu.

Hana prisisegė diržą. Vyrui skubiai reikia gydytis. Jei toks vairuotojas, tai ką jau kalbėti apie kalinius?

Už posūkio priešais akis atsivėrė vaizdas į aukštumas. Aukščiausioje salos vietoje buvo akmeninė tvirtovė — didžiausio saugumo kalėjimas psichikos negalią turintiems nusikaltėliams. Netoliese stovėjo personalo patalpos. Tarp pastatų driekėsi liepų alėja tarsi užtvara tarp kalėjimo ir laisvojo pasaulio. Kalbama, kad net personalo korpuse visi langai buvo su grotomis, bet iš toli Hana to nematė. Nors pastatams turėjo būti mažiausiai septyniasdešimt metų, čia kalėjimas atidarytas vos prieš penkerius metus. Šteinfelzas buvo bandomasis projektas.

Hana tikėjosi, kad jos mokymai pasiteisins. Šios akimirkos ji laukė penkerius metus. Dabar ji turėtų sužinoti tiesą.

3

Ketvirtadienis, spalio 1

Sabina Nemec užsidėjo akinius nuo saulės ir praėjo pro stiklinį plaukimo baseino fasadą. Langai iš vidaus buvo aprasoję, o virš lygaus vandens paviršiaus kybojo švelnaus rūko šydas. Po valandos prasidės nardytojų treniruotės ir baigsis ši beveik idiliška tyla.

Paskutinius dvejus metus gretimose auditorijose Sabina studijavo kriminalinių bylų analizę. Patalpos Vysbadene, Geisberge, priklausė itin gabių jaunuolių akademijai. Federalinis policijos biuras rūpinosi, kad jiems nepritrūktų tyrėjų. Sabinos mokytojas ir mentorius Martenas S. Sneideris, kurio pagrįstai bijojo visi studentai, ją laikinai priglaudė po savo sparnu. Bet merginai susidarė įspūdis, kad su ja ir kolege Tina Martineli Sneideris elgėsi griežčiau nei su kitais studentais.

Sabina su meile prisiminė studijų metus, todėl visada, kai tik turėjo laisvo laiko, pusryčiaudavo arba pietaudavo akademijos valgykloje. Keista, bet ne visi įveikė kilusius iššūkius: studijas metė Gomesas, Šenfeldas ir Meiksner. Iki pabaigos ištvėrė tik ji su Tina.

Sneideris, kaip pranašas, numatė tokią baigtį. Programos nebaigia septyniasdešimt procentų studentų. Šią vasarą merginos atšventė akademijos baigimą ir jau du su puse mėnesio dirbo. Tina tyrė pagrobimų bylas, o Sabina darbavosi žmogžudysčių skyriuje. Su specialiomis užduotimis jos keliavo po visą Vokietiją, kartais net į užsienį. Neseniai Sabinai pavyko išaiškinti iš karto dvi bylas, nes ji pastebėjo jų tarpusavio ryšius. Mergina stengėsi kuo greičiau pamiršti nemalonius prisiminimus, nes rytoj turėjo prasidėti pirmosios ilgai lauktos atostogos. Pagaliau vyks į Miuncheną ir aplankys seserį ir tris dukterėčias.

Iėjusi į valgyklą ji pakėlė akinius nuo saulės ir iš automato pasiėmė puodelį kavos. Tada atsisėdo prie laisvo staliuko ir žvilgtelėjo pro langą. Šalia uždaros automobilių aikštelės ir gyvatvorių eilės buvo sraigtasparnių nusileidimo vieta. Kelis kartus per dieną čia ūždamas nutūpdavo sraigtasparnis, bet šią akimirką buvo tylu.

Netrukus prasivėrė durys ir į valgyklą įžengė keli nauji studentai, pradėję mokslus šį rugsėjį. Nekreipdami dėmesio į Sabina, jie atsisėdo prie stalo.

— Sneideris — tikras asilas, — murmėjo vienas.

— Arogantiškas šiknius.

— Kaip manai, ar jam patinka mus žeminti?

— Žinoma. Tai matosi iš jo garsiosios niekinančios šypsenos. Vos tik sugalvojęs, kaip mus pažeminti, jis nutaiso lavono šypsena.

Garsioji Sneiderio šypsena! Sabina kone pratrūko juoku. Per pastaruosius kelerius metus tokius pasakymus ji girdėjo daug kartų. Kartais ir pati taip kalbėdavo. Vis dėlto laikui bėgant suprato, kad Martenas turėjo savo mokymo metodiką. Tam tikrą filosofiją, kaip įmanoma geriau paruošti „globotinius“ išoriniam pasauliui. *Nuo jūsų priklausys žmonių gyvybės*, nuolat kartodavo jis. *Jei pasiduosite dabar, tikrai palūšite ir tarnyboje*. Ne veltui iš Sneiderio kurso iškrisdavo tiek daug žmonių. Šėnfeldas, Gomesas ir Meiksnėr nebuvo pasirenę šiam darbui. Kartais net ir Sabina suabejo-davo savo gebėjimais.

— Galbūt Martenui Sneideriui atrodo, kad...

— Martenui S. Sneideriui, — kitas studentas sarkastiškai pertraukė savo kolegą, — neatrodo. Jis *žino*.

— Kai negali užmigti, jis neva skaičiuoja ne avis, o sučiuptus žudikus.

Kartais Sabina susimąstydavo, kaip pačiai pavyko išverti tuos dvejus metus. Galbūt ji buvo pranašesnė dėl to, kad į akademią įstojo gana vėlai, būdama dvidešimt aštuonerių. Jei prieš tai nebūtų daug metų dirbusi Miuncheno kriminalinėje policijoje-

je, tikriausiai ir ji būtų neatlaikiusi netradicinių Sneiderio metodų spaudimo. Be to, ji visada svajojo studijuoti BKA* akademijoje. Taip ir padarė. Sėkmingai baigusi akademiją, birželį trisdešimtmečio proga padovanojo sau diplomą. Tiesą pasakius, netgi šiek tiek savimi didžiavosi.

— Taigi ten Nemec...

Likusios sakinio dalies Sabina nesuprato. Atsistojusi išmetė plastikinį puodelį į šiukšlių dėžę ir išėjo iš valgyklos. Kelias išėjimo link vedė pro auditorijas. Vienos durys buvo pravertos, ir Sabina išgirdo Marteno Sneiderio balsą. Neįmanoma nepajusti nyderlandietiško akcento su ryškiai tariama *L* raide. Šį balsą atpažintų iš tūkstančio.

— Jūs nuolat kalbate apie žudiko sielą, — Nemec išgirdo studento balsą. — Kas yra siela? Ar galite parodyti šią sielą, tirdamas smegenis mikroskopu?

Uii! Provokuojantis studento balsas. Jei kas nors bandydavo Sneideriui mesti iššūkį, dažniausiai nepavykdavo.

Ji nevalingai sustojo prie durų ir žvilgtelėjo pro plyšį į auditoriją. Pirmose dviejose eilėse sėdėjo šeši studentai. Marteno nesiimė — jis stovėjo prie pulsto, kurį slėpė durys. Girdėjosi tik ramus vyro balsas.

— Kodėl domitės mikroskopinio tyrimo rezultatais?

Sabina pamatė, kaip studentas nusišypsojo.

— Siekiu išsiaiškinti tiesą. Faktų, įrodymų ir loginių priežasčių paieška.

— Ir tas tiesos troškimas... Kas tai? — paklausė Sneideris. — Kažkas fizinio ir kūniško ar kažkas dvasiško?

Studentas suabejojo.

— Kažkas dvasiško.

— Aha.

* Federalinis kriminalinių tyrimų biuras (toliau tekste naudojamas trumpinys BKA).

Sabina įsivaizdavo, kaip Martenas nutaiso paniekinančią šypseną. Ji girdėjo, kaip jis nulipo nuo pakylės ir nuėjo prie pirmos suolų eilės.

Pro pravirų durų plyši matė liesą nusigręžusio mokytojo figūrą. Buvo maždaug metro aštuoniasdešimties centimetrų ūgio ir, kaip įprastai, vilkėjo juodą dizainerio kostiumą. Sudėjęs už nugaros rankas, jis palenkė galvą į šoną. Atrodė, kad balta kaip sūris, nuplikusi galva jau daug metų nematė saulės šviesos.

— Žodžiu, — kalbėjo Sneideris, — jūs ieškote sielos, bet jos nerandate, tačiau ja remiatės vykdydamas paieškas.

Studentas tylėjo.

Martenas lėtai pasisuko į šoną ir pažvelgė į Sabina, sakytum būtų nuspėjęs, kad kažkas slepiasi už durų. Jis jai mirktelėjo.

Ji šypsodamasi linktelėjo galvą. *Griebk juos kaip reikiant!* Tada suskambo Sabinos telefonas. Išsitraukusi mobilųjį iš kišenės, ji pasuko koridoriumi prie išėjimo.

— Klausau?

— Ponia Nemec, su jumis norėtų pasikalbėti prezidentas Hesas. Prie centrinio pastato. Dabar!

Skambino BKA prezidento sekretorė. Sabina sunerimo.

— Vargu ar jis norėtų palinkėti puikių artėjančių atostogų, ar ne?

— Bijau, kad ne, — atsakė sekretorė. — Minėjo, kad jums turi naują užduotį. Ir tai skubu.

Trečiadienis, rugsėjo 23

Personalo patalpų langus iš tiesų dengė grotos, bet vaizdas buvo nuostabus. Frenkas Brunas palydėjo Haną į butą. Dabar ji stovėjo prie lango ir laikydamosi už grotų žvelgė į jūrą.

Girdėjo bangų ošimą ir ant lūpų jautė mažus sūrius vandens lašelius. Saulė vis dar slėpėsi už debesų, o vėjas šiek tiek drumstė įlanką. Prispaudusi nosį prie grotų, ant vienos iš iškilusių uolų pastebėjo švyturį.

Ar grotos skirtos tam, kad niekas iš čia neišliptų? O gal kad niekas nepatektų vidun? Tikriausiai dėl abiejų priežasčių.

Palikusi langą pravirą, įjungė lempą — menką, apgailėtina spingsulę, nevertą lempos vardo, metančią daugiau šešėlių nei šviesos. Iš lagamino ištraukė rūbus ir susidėjo į miegamojo spintą. Kai kas nugulė ir vonios lentynose. Butas vos trisdešimties kvadratinų metrų. Čia buvo ir nedidelė virtuvėlė, kurioje galima pasigaminti pusryčius.

Prieš išeidama Hana persirengė. Ruošėsi susitikti su direktoriumi Holanderiu, todėl įdėmiai žvilgtelėjo į veidrodį. Pilkas sijonas, bateliai lygiais padais ir juoda palaidinė, kurios rankovės dengė riešus. Kad paslėptų randus. Iš nosies išsivėrė auskarą, o skylutę užtepė makiažo pagrindu. Su supinta ilga kasa, strazdanomis ir ryškiai mėlynomis akimis priminė mandagią, žavingą merginą.

Pačiai Hanai nepatiko žavios blondinės įvaizdis, bet gyvenime išmoko vieną dalyką — jei nori prasimušti, turi atrodyti mielas, bet elgtis protingai.

Pagriebusi magnetinę kortelę, išėjo iš kambario.

Vėjas lankstė liepų šakas ir plėšė nuo jų lapus, kurie krito ant Hanos. Buvo vėsoka, nes vilkėjo tik ploną palaidinę. Alėjos gale — pagrindinis įėjimas į kalėjimą: masyviuose marmuro rėmuose įtvirtinti mediniai vartai su ornamentais. Ant vartų — varinė lentelė, ant jos pavaizduoti du besigrumiantys liūtai, o po jais užrašas pasviru senovišku šriftu:

— *Kova su pačiu savimi yra pati sunkiausia* —
Pastatyta 1933 m.

Tarp laukinių vijoklinių rožių, besidriekiančių akmeninės sienos plyšiais, matėsi daugybė kamerų, filmuojančių kiemo prieigą. Kažkodėl kameros ant pastato atrodė kaip anachronizmas — kaip ir Hanos magnetinė kortelė ir skaitytuvai prie durų spynų.

Hana iš anksto pasidomėjo ne itin šlovinga pastato istorija. Nacių diktatūros laikais Šteinfelse buvo įvykdyta šimtai mirties nuosprendžių giljotina, o šeštajame dešimtmetyje pastate veikė vadinamoji pamišėlių prieglauda, kurioje, bandant išgydyti homoseksualus nuo „iškrypimo“, buvo taikoma terapija elektrošoku. Tik septyniasdešimtiniais įstaiga buvo paversta moterų kalėjimu, kurį uždarė devintajame dešimtmetyje po didelio gaisro, kilusio per kalinių riaušes. Daug metų pastatas stovėjo tuščias. Vėliau, gavus specialų finansavimą, jį renovavo ir perstatė. Jau penkerius metus čia vykdomas bandomasis projektas.

Iš internete matytų nuotraukų Hana žinojo, kad kalinių pervežimo automobiliai atvažiuodavo iš kitos pastato pusės. Iš karto už asfaltuotos apsisukimo aikštelės buvo skardis į jūrą.

Hana paskambino į vartus. Juos bereginti pravėrė Frenkas Brunas.

— Vėluojate.

— Turėjau greitai persirengti.

Jis nužvelgė Haną. Akimirką žvilgsnis sustojo prie moters krūtų.

— Direktorius jau laukia. Eime!

Frenkas vedė ją pro tuščią registratūrą link didžiulės salės aukštomis kolonomis ir plytelėmis išklotomis grindimis. Garsiai aidėjo kiekvienas žingsnis. Plačiais marmuriniais laiptais pakilo į antrą aukštą. Tolumoje pasigirdo šūksniai, kuriuos palydėjo prislopintas juokas.

— Kameros yra kitame pastato gale, — paaiškino Frenkas.

Abu pakilo laiptais.

— Pačiame koridoriaus gale rasite jo kabinetą, — toliau aiškino Frenkas. — Jo sekretorė vardu Morla, kaip ir tos senutės vėžlės iš „Begalinės istorijos“*. Ten įeiskite. Direktorius Holanderis visišškai kitoks nei senasis direktorius. Jis visą dieną diktuoja laiškus. Girdėjau — visiškas idiotas.

Frenkas gūžtelėjo pečiais.

— Kodėl taip sakote?

— Diktuoja tik neraštingi žmonės. Aš...

— Ačiū, — Hana nenorėjo tęsti pokalbio. — Kelią rasiu pati.

Ji nuskubėjo koridoriumi ir pasibeldė į duris. Kol laukė, akies krašteliu matė, kaip Frenkas Brunas stovi ant laiptų ir ją stebi.

— Užeikite! — pasigirdo moters balsas.

Hana įžengė į kabinetą. Jos nuomone, direktoriaus Holanderio sekretorei maždaug šešiasdešimt. Amžių išdavė raukšlės ir rusvos dėmės ant kaklo ir rankų. Liekna, juodaplaukė moteris konservatyvia šukuosena, storai padažytomis lūpomis ir perlų vėrinio ant kaklo. Ant nosies galiuko — skaitymo akiniai. Ilgaus raudonais nagais bakstelėjo į klaviatūrą, tada nusiėmė ausines.

— Esu Hana Norland. Pateikiau prašymą atlikti praktiką. Šiandien pirmoji mano darbo diena.

Ji ištiesė sekretorei ranką.

Ant moters riešo žvangėjo apyrankė su pakabučiais.

* Fantastinė M. Endės knyga vaikams.

— Pro langą mačiau, kaip atvykote. Ponas direktorius jūsų jau laukia.

Hana akimis ieškojo ant stalo vardinės kortelės, bet nerado.

— Ar galiu paklausti?

Sekretorė maigė ausines.

— Tik greitai.

Hana droviai sumirksėjo.

— Morla — labai įdomus vardas. Kokia jo kilmė?

Moteris primerkė akis. Jos veidas susiraukšlėjo — iš tiesų atrodė kaip senas vėžlys.

— Ar Frenkas papasakojo? Jis — idiotas. Mano vardas yra Morena, bet jums esu pono direktoriaus Holanderio sekretorė.

Po perkūnais!

Morena paspaudė mygtuką, ir durys už jos cypdamos atsidarė. Po akimirkos ji užsidėjo ausines ir toliau spausdino.

Koks puikus pasirodymas.

Hana įžengė į direktoriaus kabinetą. Pirmiausia užuodė aitraus tabako ir šviežiai išvirtos kavos kvapą. Tai atrodė taip pat neatsiejama nuo patalpos erdvių, kaip ir senovinės sienų dailylentės.

Hanai nepavyko internete rasti direktoriaus Holanderio nuotraukos. Buvo mačiusi tik parašą ant laiško, kuriuo patvirtino jos vienų metų stažuotę. Dabar jį pamačiusi Hana nustebo. Kažkodėl įsivaizdavo kitokį. Vyresnį, solidesnį, labiau patyrusį — pilkąjį kardinolą. Toks žmogus atrodė tinkamiausias Šteinfelso direktoriaus pareigoms. Tačiau Holanderis buvo maždaug keturiasdešimt penkerių, siauru, kampuotu veidu ir ilgais, pilkais, šiek tiek banguotais plaukais.

Kai ji uždarė duris ir žengė kelis žingsnius per girgždantį parketą, vyras trumpam kilstelėjo akis.

— Palaukite minutėlę.

Rankoje jis laikė peilį, o ant stalo priešais jį stovėjo padėklas su kava, stikline pomidorų sulčių ir šviežiai iškeptomis bandelėmis.

— Mėgstu tepti sviestą ant dar šiltos bandelės ir stebėti, kaip jis tirpsta.

— Gal ateiti vėliau?

— Kodėl? Pasilikite.

Direktorius Holanderis padėjo peilį į šalį, gurkštelėjo pomidorų sulčių ir, medžiagine servetėle nusišluostęs burną ir pirštus, pakilo nuo braškančios odinės kėdės. Jis apėjo didelį raudonmedžio stalą, ant kurio stovėjo keli nuotraukų rėmeliai, bet Hana matė tik jų nugarėles.

— Sveika atvykusi į Alkatrasą, — šypsodamasis ištiesė ranką.

— Šį juokelį šiandien jau girdėjau.

— Tikriausiai iš Frenko. Jis kartoja viską, ką išgirsta.

Ir tai, kad tik neraštingi žmonės diktuoja laiškus?

— Dar jis pasakojo, kad būdamas penkiolikos išprievartavo motiną ir galiausiai sutrupino jai kaukolę, — pasakė Hana.

— Netiesa.

Holanderis buvo švariai nusiskutęs ir kvėpėjo losjonu po skutimosi. Paraitotomis marškinų rankovėmis. Jo liesos rankos buvo įdegusios.

— Jis *pirmiau* praskėlė kaukolę, o tada *išniekino* palaikus. Ir jam buvo tik keturiolika.

— Oi.

— Taip, siaubinga istorija. Sėdėjo nepilnamečių kalėjime, bet pagal resocializacijos programą baigė specialiojo ugdymo mokyklą ir jau penkerius metus dirba čia.

— Toks darbas žmogui su kriminaline praeitimi...

— Ką? Neįprasta? Gali būti, bet ši vieta yra bandomasis projektas ir mes turime rodyti gerą pavyzdį. Frenkas rūpinasi biblioteka, pristato klientams paštą. Tiesa, kartais pamiršta, kad jau seniai išėjo iš įkalinimo įstaigos, ir pyksta, kai neleidžiame dalyvauti terapijos seansuose.

Hana linktelėjo. Sakydamas *klientams*, Holanderis tikriausiai turėjo omeny kalinius.

— Gal prisėsite? — paklausė direktorius, rodydamas į kampinę sofą nišoje.

— Ačiū.

Ji atsisėdo ant odinės kėdės. Pro vėjo virpinamas langų žaliuzes matėsi uolėta pakrantė. Dangų užtraukė debesys. Vakare turėtų kilti audra.

Holanderis atsisėdo ir iš ąsočio įpylė Hanai stiklinę vandens.

— Jus apgyvendinome pirmtakės bute. Ar patinka kambarys? — paklausė.

— Langai su grotomis.

— Turėsite priprasti, kaip ir prie valgyklos maisto. Deja, per pietų pertraukas negalėsite išvykti iš salos, traukinys važiuoja tik du sykius per dieną — ryte ir vakare.

— Jau žinau.

— Bet jei norėsite pasivaikščioti, rasite puikų pėsčiųjų maršrutą aplink salą, o prie geležinkelio stoties yra jauki kavinė, kurioje galima skaniai pavalgyti. Tiesa, užsidaro dvidešimtą valandą. O kiekvieno mėnesio paskutinį sekmadienį švyturio prižiūrėtojas kepa kepsnius ant grotelių. Tai svarbiausias mėnesio įvykis, — nusiūokė Holanderis. — Kitokios prabangos negaliu pasiūlyti.

— Gavusi vietą kalėjime, daugiau ir nesitikėjau.

Holanderis atidarė ant stalo padėtą cigarų dėžę.

— Havanietišką?

Ji papurtė galvą. Vyras paėmė dėžutę degtukų.

— Neprieštarausite, ar ne?

Hana negalėjo pakęsti įkyrių klausimų, bet ir nenorėjo pačią pirmą dieną pasirodyti nemandagi.

— Čia jūsų biuras?

— Žinoma. Mano sala, mano taisyklės, — ištarė jis ir, įsikišęs į burną cigarą, išpūtė dūmus į lubas. — Štai kodėl čia nevartojame sąvokų *kalėjimas* ar *cypė*. Šteinfelsas — aukščiausio saugumo įstaiga, bet mes ją vadiname tiesiog *įstaiga*. Esame ypatinga organizacija. Skirtingai nei kiti kalėjimai, Šteinfelsas pavaldus ne atskirai

federacinei žemei, o valstybės vyriausybei. Mūsų darbuotojai — buvę profesionalūs kariai, baigę psichologijos kursus ir įkalinimo įstaigų priežiūros mokyklą. Čia laikomi tik nusikaltėliai, atsidūrę ties beprotybės riba: pedofilai, prievartautojai, sadistai, psichopatai — ko tik geidžia širdis. Įprastose įkalinimo įstaigose dėl tokių polinkių juos negyvai primuštų. Bet smurtas gimdo smurtą. Štai kodėl atsirado šis projektas.

— Gerai skamba.

— Ne visiems tai priimtina. Turime daug priešininkų. Kodėl valstybė turėtų leisti pinigų gydymą psichikos ligonius ir visuomenės niekinamus žmones? Juk nenorime jų integruoti į visuomenę... Taip nieko nebus, — nusišypsojo jis. — Bet stengiamės gydyti klientus, kad vieną dieną galėtume juos perkelti į įprastą kalinimo įstaigą ir pasinaudoti ten teikiamais privalumais. Čia turime tik kelias vienvietes kameras, per dieną tik valandą galima žiūrėti televizorių. Čia ribotos galimybės sportuoti. Man svarbiausia, kad turime labai gerą biblioteką.

— *Aš visada įsivaizdavau, kad rojus bus panašus į biblioteką*, — pacitavo Hana.

— Taip, Chorché Luisas Borchesas, — mostelėjo cigaru Holanderis. — Tarsi skaitytų mano mintis.

Jis ištiesė į šalis rankas.

— Šioje saloje neturime daug galimybių. Tikriausiai susimąstėte, kodėl mus perkėlė būtent čia? Osteheverzandas nėra pasaulio pakraštys, bet jį labai aiškiai pamatysite, jei kada nors užlipsite į švyturį.

Jis vėl nusišypsojo.

Akivaizdu, Holanderis mėgavosi savo iškalba. Tikriausiai ne kartą buvo pasakęs šį pokštą, kurį tikriausiai kada nors ji išgirs ir iš Frenko.

— O kodėl įstaiga perkelta čia? — paklausė ji, neišgirdusi atsakymo.

— Apsidairykite. Čia nepamatysite nei žvejybinių laivų, nei turistų. Visiškai nuošali vieta. Norintis pabėgti turėtų būti puikus ėjikas arba olimpinis plaukikas.

— Ar jau buvo bandymų bėgti?

Holanderis pašaipiai papurtė galvą.

— Nuo tada, kai tapau direktoriumi, ne. Taip ir turėtų likti. Šis terapinis gydymas yra ilgalaikis tyrimas, kurio pirmuosius rezultatus išvysime tik po kelerių metų. Tikiu, kad pastangos nenueis veltui.

— Ar galima gydyti serijinius žudikus?

— Tai turite išsiaiškinti jūs, ponio Norland. Be to, norėčiau paprašyti vartoti korektišką sąvoką „klientas“ ir elgtis su jais kaip su klientais, net jei bylose perskaitysite, kad jie prievartavo, pjaustė gabalais ir suvalgė lavonus.

— Žinoma.

— Beje, kitais metais planuojama atnaujinti nenaudojamą pastatą. Labai stengiausi, kad atsirastų vietos dar penkiolikai klientų. Juk būtina lyčių pusiausvyra, tiesa?

Ji linktelėjo. Vėl nuomonę primetantis klausimas. Jai labiau patiktų vyresnis, konservatyvesnių pažiūrų viršininkas. Nors krūtinėje plakė maištinga širdis, ji nepalaikė politinio korektiškumo ir tų šnekų apie lyčių lygybę. Jos nuomone, vien tik kito termino vartojimas problemų nesprendė.

— Ar mane girdite? — paklausė Holanderis.

Ji atitoko.

— Ką sakėte?

— Jūs kalbate su nyderlandietišku akcentu, tiesa?

— Mano tėvai kilę iš Amsterdamo, bet studijavau Vokietijoje.

— Ir net su pagyrimu, per trumpiausią laiką. Taip perskaičiau jūsų prie prašymo pridėtuose dokumentuose. Net neturėdama daug patirties, vis tiek kreipėtės dėl praktikos vietos? — paklausė jis žiūrėdamas į merginą.

— Mano mentorius sakė, kad nėra geresnės vietos įgyti patirties nei čia.

Direktorius klausiamai kilstelėjo antakius.

— Ką gi, čia tikrai turėsite daug galimybių įgyti patirties. Tai gi viso personalo vardu sveikinu jus, jauniausią kada nors Šteinfelse dirbusią psichologę.

Holanderis pakilo nuo sofos ir, priėjęs prie rašomojo stalo, iš stalčiaus išsitraukė tris segtuvus.

— Čia jūsų psichoterapijos grupės narių, likusių nuo jūsų pirmtako, bylos. Septintas, vienuoliktas ir dvidešimt trečias klientas. Jei kils klausimų, į juos atsakys majorė daktarė Ingrida Kempen. Ji — mano pavaduotoja.

Hana paėmė dokumentus tikėdamasi, kad Holanderis nepastebėjo jos padažnėjusio kvėpavimo. Be to, ji nesiryžo pažvelgti į viršelius su pavardėmis.

— Ar galiu perskaityti ir policijos pateiktus dokumentus?

Holanderis nusišypsojo.

— Tai nebūtina. Esu įsitikinęs, kad ir be šios informacijos vyrai pateks į patikimas rankas.

Uždariusi biuro duris, vis dar girdėjo duslų kompiuterio klaviatūros dunksėjimą. Holanderio sekretorė nepaliaujamai barškino kaip plaktuku.

Hana paskubomis pervertė bylas, žvilgtelėjo į pavardes. Apie pirmuosius du nebuvo nieko girdėjusi. Kai išvydo trečią pavardę, širdis suplakė greičiau. Neįtikėtina. Klientas nr. 23 buvo Pitas van Lonas.

Ji pakėlė akis ir žvilgtelėjo į koridoriaus galą. Frenkas Brunas vis dar stovėjo ant laiptų ir žiūrėjo į ją.

5

Ketvirtadienis, spalio 1

Sabina Nemec įsikišo mobilųjį telefoną į kišenę ir išėjusi iš akademijos pastato pasuko link BKA būstinės. Virš galvos praskriejo sraigtasparnis. Rudeniniai lapai sukosi ratais, o pakilęs vėjas plaikstė ilgus rudus jos plaukus.

Sraigtasparnis nusileido merginai už nugaros, bet Sabina nekreipė į jį dėmesio. Išskubėjo iš akademijos teritorijos, perėjo gatvę ir pasuko į Tėro akligatvį, vedantį iki apsisukimo aikštelės. Ten buvo įėjimas į centrinį BKA pastatą, kur su ja norėjo pasikalbėti prezidentas Hesas.

Kaip tik tuo metu pro besisukančias duris išėjo Hesas ir, lydimas dviejų pareigūnų, nusileido laiptais žemyn. Abu, vyras juodu kostiumu ir moteris mėlyna apranga, buvo maždaug keturiasdešimties. Kiekvienas rankoje nešėsi po sunkų lagaminą. Visi trys, įskaitant ir Hesą, kalbėjosi telefonu.

Sabina priėjo prie trijulės.

— Norėjote pasikalbėti? — paklausė ji Heso.

Jis mostelėjo ranka, kad Sabina sektų iš paskos. Grįžtant į akademijos teritoriją, Hesas neatitraukė nuo ausies telefono.

— Taip, tuoj pat skrendame į Hohenlimburgą. Ne, žinoma, ne! Ar bent jau žinote, su kuo kalbate? — šaukė jis į telefoną. — Man nusišvilpti ant leidimo skristi! Ten būsime po keturiasdešimties minučių.

Hesas išjungė telefoną. Sabina ramiai turseno šalia vyro. Būdamą metro šešiasdešimt trijų centimetrų ūgio ji vos siekė jo petį, bet tai netrukdė judėti tokiu pat tempu.

— Jūs norėjote su manimi pasikalbėti, — pakartojo ji.

— Taip, — ištarė Hesas.

Sulaukęs šešiasdešimt dvejų, jis buvo gana geros formos. Ant žilstelėjusių smilkinių švietė vos keli lašeliai prakaito. Hesas atlaisvino kaklaraiščio mazgą.

— Turiu jums naują užduotį.

— Dirbsiu tik iki rytojaus pietų, paskui atostogauju, — atsakė ji.

— Ar užsisakėte kelionę?

— Ne, važiuosiu aplankyti sesers į...

— Nemec, galite pamiršti šią viešnagę.

— Bet aš...

— Jokių *bet*! Aš irgi norėčiau praleisti savaitgalį vasarnamyje, bet ne visada pavyksta taip, kaip norime.

Sabina liko be amo. Jokių „labai gaila“ arba „norėčiau paprašyti atidėti atostogas“. Bet ar tai turėtų stebinti? Hesas buvo beširdis tironas, nediplomatiškas ir tiesmukas tipas. Ir nekenė Sabinos nuo pirmos dienos, kai prieš dvejus metus Sneideris pakvietė ją į akademiją.

— Ir kodėl, jei galiu paklausti?

— Galite! Nusprendžiau, kad kuo skubiau prie komandos turėtų prisijungti Sneideris.

Sneideris? Prie komandos? Tai tikriausiai pokštas? Tikriausiai Hesas sumanė iš Marteno pasityčioti.

— Žinote, kad Sneideris nepakenčia kolegų ir dirba vienas...

— Man nesvarbu! — pertraukė jis Sabiną.

— Bet Sneideris nedirba komandoje ir tokiai niekada nepriklausė?

— Dabar priklausys.

— Ir kas su juo dirbs?

— Jūs! Jūs esate jo komanda. Nuoširdžiausi sveikinimai.

Sabina sukando dantis.

— Kaip galite spėti, niekas nesutiko tapti Marteno partneriu, — pasakė Hesas. — Kas gi norėtų dirbti su tokiu žmogumi kaip jis? Bet jūs esate puiki specialistė, Nemec. Neseniai per rekordškai trumpą laiką ištyrėte dvi bylas.

Na, vargu ar tai galima pavadinti *rekordiškai trumpu laiku*.
Tris savaites teko gilintis į bylas, o tada nusišypsojo sėkmė.

— Todėl nusprendžiau, kad *savo noru* imsitės šio darbo, —
kalbėjo Hesas, braukdamas nuo kaktos prakaitą.

Savo noru! Tai būdinga Hesui.

Tuo metu jie pasiekė sraigtasparnių aikštelę. Kabinos durelės buvo praviros, o pilotas laikė iškėlęs du pirštus, tarsi norėdamas pasakyti, kad sraigtasparnis kils po dviejų minučių. Abu pareigūnai išoko į orlaivį. Jie vis dar kalbėjosi telefonu. Sabina girdėjo, kaip jie šaukia į telefono ragelį. Tikėtina, moteris kalbėjosi su liginės personalu, o jos kolega — su kažkuo iš tyrėjų grupės.

— Ar prieštaraujate, Nemec?

— Ne, *pone prezidente*, — pro dantis sušvokštė Sabina.

— Gerai.

Jis įlipo į sraigtasparnį ir jau ketino uždaryti duris, bet Sabina griebė už rankenos ir pasilenkė į kabiną.

— Ar šis skrydis kaip nors susijęs su Sneiderio užduotimi?

— Ne.

— Kur skrendate? — sušuko ji, iš patirties žinodama, kad Hesas labai retai lydėdavo savo vyrus.

Jis šiek tiek abejojo, bet galiausiai nusprendė atsakyti į klausimą.

— Į Hageną, Rūro regioną. Jūsų kolegė Tina Martineli tyrė pagrobimą Hohenlimburgo pilyje, kuris vėliau perkvalifikuotas į žmogžudystės bylą. Vykstant tyrimui, merginą sunkiai sužeidė. Man labai gaila.

Sabinai suspaudė širdį. Apstulbusi ji žengė žingsnį atgal, o Hesas užtrenkė dureles. Sraigto sparnai greitėjo, ir Sabina pritūpusi pasitraukė link krūmų, linkstančių nuo vėjo.

Su nemalonių jausmų skrandyje ji akimis nusekė kylantį ir pasukantį šiaurės kryptimi sraigtasparnį.

Susipažinusi su direktoriumi Holanderiu, Hana Norland apžiūrėjo įstaigą. Pasikišusi po pažastimi tris bylas, ji sekė paskui Frenką per įvairius skyrius. Pirmiausia jai parodė skalbyklą ir įėjimą į katilinę pirmame aukšte. Tada — treniruoklių salę ir darbuotojų poilsio kambarį. Paskui praėjo pro administracijos biurus antrame aukšte ir galiausiai pakilo į trečią su įrengtais terapijos kabinetais. Jos darbo kambario numeris buvo 2.07. Duryš vis dar užrakintos, bet jau rytoj šioje patalpoje susipažins su Pitu van Lonu ir dar dviem klientais.

Einant pro valgyklą ir didelę virtuvę, pakvipo kepta mėsa.

— Kiekvienos savaitės pradžioje turite užpildyti mitybos menu, — paaiškino Frenkas. — Šiandien jums į kambarį atnešiu sąrašą. Kasdien galite rinktis iš trijų menu. Vienas iš jų vegetariškas... bet *oi oi*.

Vaikinas susiraukė.

— Tačiau girdėjau, kad maistas valgykloje gana prastas, — ištarė ji.

— Tiesa. Matyt, mūsų virėjai gamina griežtai pagal receptus. Bet kelioms kulinarinėms knygos būtina cenzūra, — nusišypsojo jis.

Tikėtina, tai buvo kažkur nugirstas pokštas.

Galiausiai Frenkas nuvedė į biblioteką.

— Mano karalystė, — išdidžiai pristatė jis. — Galite pasiskolinti knygą, tačiau tik iki sekmadienio. Pirmadienį savaitei išeinu atostogų. Biblioteka nedirbs.

— Ar sekmadienį dar būsite?

Frenkas nustebęs pažvelgė į Haną.

— Žinoma, taigi vyks kepsnių vakarėlis prie švyturio. Ar ateisite?

— Taip, galbūt, — ištarė ji žvalgydamasi. — Ar yra atskira biblioteka kalin... turiu omeny, atskiros bibliotekos klientams ir personalui?

— Ne, skiriasi tik aptarnavimo laikas. Klientai į biblioteką įleidžiami tik po terapijos seansų, nuo trečios iki pusės keturių. Ir, žinoma, tik prižiūrimi apsaugos darbuotojų. O jei kas nors nepaklustų... — kalbėdamas jis ištiesė ranką, tarsi būtų išsitraukęs ginklą ir nusitaikęs į save. — *Bufff!* Pavaišinamas elektrošoku. Kartą tai mačiau. Velniskai skausminga!

Jis skausmingai perkreipė veidą. Tada žvilgtelėjo į bylas.

— Ar tai jūsų klientai?

— Ne, čia mano klientų bylos.

Jis susierzinęs pažiūrėjo į moterį ir netikėtai nusišypsojo.

— Suprantu. Ar galiu žvilgtelėti?

— Ne, negalite!

— Kodėl?

— Konfidenciali informacija.

Ji mostelėjo į lubas, kur kaboję kamera. Frenkas nusekė akimis link kameros ir linktelėjo, tarsi būtų supratęs.

Šalia įėjimo į biblioteką buvo koridorius grotuotomis durimis, metalo detektoriumi ir dideliais baltais plieno vartais. Greta durų kaboję kelios lempos, o prie lubų ir sienų buvo pritvirtintos kameros. Ant durų raudonomis raidėmis užrašyta „Didžiausio saugumo korpusas“.

— Ar tai įėjimas į kameras? — paklausė Hana.

— Už šių durų — visa kalėjimo teritorija. Aš... — sustingo jis. — Geriau palydėsiu jus pas poniją gydytoją Kempen.

Hana žvilgtelėjo į laikrodį. Penkiolika po dešimtos.

— Gerai.

— Ligoninės skyrių rasite senajame pastato korpuse, — paaiškino Frenkas. — Nemėgstu ten eiti, viskas atrodo kažkaip baisiai.

Jis žengė kelis žingsnius į priekį.

— Nors ponia gydytoja Kempen...

Frenkas nutilo.

— Kas? — nusišypsojo Hana. — Ar jūs išsižiūrėjote šią gydytoją? — bandė juokauti ji.

— Ne, ji dar paslaptingesnė nei tas pastatas.

— Oi.

Akivaizdu, pokštas pavyko.

Takas vedė pro biblioteką, tada laiptai žemyn per pusę aukšto ir galiausiai tamsus koridorius iki atskiro pastato flygelio. Pakeliui sutiko tik kelis žmones; Frenkas draugiškai su jais pasisveikino, bet pakankamai nutolęs kaskart pakomentuodavo:

— Tai dar viena terapeutė, bet man ji nepatinka. Kalba per daug aiškiai ir yra pernelyg draugiška, tarsi būčiau nukritęs ant galvos... Tai virėjas, kuris vis bando mus nunuodyti... Tai inžinierius, bet net nemoka išvynioti kabelio ritės, pats neišipainiodamas laiduose. Bent jau taip girdėjau.

— Frenkai, — pertraukė jį Hana, kai inžinierius buvo gana toli. — Turėtum pagalvoti, ar tokia nuomonė apie kitus žmones tau padeda gyventi.

Sumišęs vyras žvilgtelėjo į Haną.

— Kaip?

Ji pakartojo patarimą kitais žodžiais.

— Norėčiau dalyvauti terapijos seanse, — pasakė Frenkas. — Tokie užsiėmimai įdomūs ir pamokantys. Taip pat norėčiau išmokti naujų dalykų, bet direktorius Holanderis nepritaria šiai minčiai.

— Ir jis yra teisus. Juk jis — direktorius, — ištarė ji.

— Taip, jis žino geriausiai. Jei ne jis, tuomet kas?

Frenkas priėjo ligoninės skyrių.

— Atėjome.

— Ačiū, kad palydėjote, — padėkojo Hana. — Ir šįkart galite manęs nelaukti.

— Nieko tokio, biblioteka atsidarys tik dešimtą valandą.

— *Jau* gerokai po dešimos.

— Tikrai?

Jis kilstelėjo marškinių rankovę ir žvilgtelėjo į riešą, ant kurio matėsi tik juodo laikrodžio tatuiruotė. Sprendžiant iš formos, tai buvo didžiulis „Rolex“.

— Šūdas! Direktoriui Holanderiui tai nepatinka. Turiu omeny ne vėlavimą — nors ir tai, nes jis vertina punktualumą ir pasitikėjimą kitais, — bet keiksmus. Šūdas!

Frenkas prispaudė sugniaužtus kumščius prie smilkinių.

— Viskas gerai, — ramino ji vaikiną. — Niekam nesakysiu.

— Net ir direktoriui?

— Jam tikrai ne.

— Bet direktoriui nepatinka, kai jam meluoja.

— Aš nemeluosiu. Tik nieko nepasakosiu. Sutarta?

— Sutarta. Iki pasimatymo, — atsisveikino jis ir bėgdamas dar kartą atsigręžė į Haną. — Kada nors turėtumėte ateiti pas mane knygų. Jose tiek daug įdomybių. Nemokamai!

Pamišėlis! Ji stebėjo, kaip Frenkas pradingo koridoriuje. Tada apsisuko ir pabeldė į plienines duris su užrašu „Ligoninė“.

— Atidarysiu! — per telefonspynę pasigirdo nemalonus, gergždžiantis moters balsas.

Hana palietė rankeną. Tą pačią sekundę sucypė užraktas ir durys atsidarė. Ji įžengė vidun. Iškart užuodė tepalų, alkoholio ir dezinfekcijos priemonių kvapą. Koridoriuje pasitiko liekna pagyvenusi moteris berniukiškai kirptais pilkais plaukais ir nedideliu randu ant apatinės lūpos. Ji net nebuvo pasidažiusi lūpdažiu, kad bent šiek tiek nesimatytų rando. Hana pastebėjo, kad ji ir be kitojų papuošalų, nes nesimatė skyliųčių ausyse.

— Jūs tikriausiai Hana Norland. Sveika atvykusi, — pasisveikino moteris ir ištiesė Hanai ranką. — Esu majorė gydytoja Kempen.

Ji tvirtai spustelėjo Hanai ranką. Nors elgėsi gana griežtai ir buvo apsiavusi žygio batais, apsirengusi laisvais džinsais ir megzti-

niu norvegiškais raštais bei V formos iškirpte, atrodė elegantiškai. Laimei, Kempen nepokštavo apie Alkatraso kalėjimą.

— Užeikite į mano kabinetą.

Kempen nuskubėjo koridoriais ir jo gale pasuko į dešinę, link matinio stiklo durų. Patalpa buvo perpus mažesnė už direkto-riaus Holanderio kabinetą. Kvėpėjo mėtų arbata. Ant stalo stovėjo skydelis su išgravuotu užrašu „Majorė dr. Ingrida Kempen, di-rektoriaus pavaduotoja“.

Kadangi senasis pastatas buvo pastatytas ant siauros uolėtos plynaukštės, išsikišusios į jūrą, pro langą, tiesiai pro uolas, matėsi vanduo. Iš šono buvo galima įžiūrėti už įstaigos esančios apsisuki-mo aikštelės kampą.

— Jūsų langai be grotų, — pastebėjo Hana.

— Senasis direktorius padarė išimtį. Nepaisant direktoriaus Holanderio įsakymo, liko taip kaip buvę.

Hana pagarbiai linktelėjo galvą.

— Pagarba.

— Esu buvusi karo gydytoja. Patikėkite, mačiau daug ir galiu įvertinti visas rizikas. Be to, esu atsakinga už techninę šios vietos apsaugą. Įkalinimo jausmas mane varo iš proto. Noriu bent jau nevaržomai žiūrėti į jūrą.

Kempen net nepasiūlė Hanai atsisėsti. Ji pati taip pat liko sto-vėti, sunėrusi rankas už nugaros.

— Ar Frenkas viską parodė?

— Taip.

— Gerai. Peržiūrėjau jūsų bylą.

— Mano... bylą? — pakartojo Hana.

— Nemėgstu staigmenų. Jei pradėdu skaityti knygą, pirmiau-sia perskaitau pabaigą. Kaip jau minėjau, esu atsakinga už šios įs-taigos saugumą, todėl paskaitinėjau ir apie jus. Ar nemanote, kad esate tokiam darbui truputį per jauna?

Dabar prasidės visos tos nesąmonės!

— Aukštojoje mokykloje baigiau psichologijos studijas. Dvejus metus specializavausi Elgesio ir teismo psichoterapijos institute Marburge.

— Net dvejus metus? Esu sužavėta. Ir, manote, to pakanka?

Hana nekreipė dėmesio į ironišką Kempen balso toną.

— Studijavau ir teorinį savęs pažinimo kursą, pakankamai daug valandų dirbau su kaliniais, o dabar atėjo laikas tikrai praktikai.

— Kodėl, norėdama sukaupti tam tikrą kiekį darbo valandų, neatliekate praktikos psichiatrijos ligoninėje?

— Todėl, kad specializavausi dirbti su seksualiniais nusikaltėliais. Tikiu klientų terapijos poveikiu, net jei kalbėsime apie neįprasto elgesio nusikaltėlius, kuriuos visuomenė laiko padugnėmis. Jie nusipelnė galimybės ir...

Kempen pakėlė ranką.

— Ką jūs čia pasakojate! Norite patekti į Gineso rekordų knygą?

Hana neteko amo.

— Aš...

— Šias tuščias kalbas pataupykite direktoriui Holanderiui. Jis yra teisininkas, baigė humanistinės psichologijos studijas ir tiki tokiu mėsliu. O aš — ne! Jis buvo vedęs tris kartus ir turėtų žinoti, kaip atrodo gyvenimas nelaisvėje. Deja, jis visiškai nenutuokia apie praktinius bausmių vykdymo reikalus.

— Kitaip nei jūs, — pridūrė Hana.

— Būtent, — greitai atsakė Kempen.

Be abejo, jai nepraslydo pro ausis Hanos pašaipus tonas.

— Man tie bepročiai tėra nuteistieji, kurie ką tik prievartavo aukas ir perrėžė joms gerkles. Man tik rūpi, kad jie nenusibaigtų ir sulauktų psichoterapijos pabaigos. Man nuspėjau, kas jiems nutiks vėliau. Svarbiausia, kad jie negalėtų sugrįžti atgal į visuomenę.

Hana sumirksėjo. Ar prieš pusvalandį konservatyvų direktorių ji tik susapnavo? Ar čia ji rado tikrąją bosą?

— Ar jums mano nuostatos nepriimtinos?

Hana giliai atsiduso.

— Ne.

— Puiku.

Garsiai suskambėjo Kempen telefonas. Hana išgirdo savitą skambučio melodiją — seną regio stiliaus muziką, visiškai netinkančią šiai moteriai.

Who let the dogs out, woof, woof...

Gydytoja nedelsdama atsiliepė. Hana negirdėjo, kas skambina, tik matė jos reakciją. Kelis kartus pritariamai sumurmėjo, o tada griežtu balsu pasakė:

— Negali nedirbti. Jis turi pasirinkti, kur nori praleisti ateinančias dvi savaites, arba pati ką nors priskirsiu. Turime spynų dirbtuvę, sodą ir dailidžių dirbtuves. Jei jam nepatinka, tegul pakuoja dėžes arba rūšiuoja šiukšles... Ne, virtuvėje negali. Taip, aš tuo pasirūpinsiu.

Kempen išjungė telefoną ir numetė jį šalin.

— Kad ir kas būtų — iškrypėlis, psichikos ligonis ar visiškai sveikas žmogus — niekas negali išsisukti nuo darbo, — aiškino Kempen. — Reikalas toks: jei neužimsime kalinių, jie kels mums rūpesčių. Paprasta.

Majorės požiūris gana pragmatiškas — ir Hana negalėjo jai prieštarauti.

Gydytoja perėjo kabinetą ir akimirka stabtelėjo prie lango.

— Turbūt turite iškrypėlišką gyslelę, jei norite suprasti seksualinių nusikaltėlių psichiką.

Hanai neatsakius, gydytoja atsigręžė į ją.

— Jums, kaip terapeutei, teks įsiskverbti į vyrų fantazijų pasaulį, bet tuo pat metu nusikaltėliai bandys įsibrauti į *jūsų* gyvenimą, — kalbėdama Ingrida nužvelgė Haną nuo galvos iki kojų. — Ir jei į grupinės terapijos užsiėmimus ateisite segėdama šį sijoną, neišvengiamai tapsite besimasturbuojančių vyrų fantazijų dalimi.

— Neturiu tokių planų.